

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Sąd Najwyższy (Poola) 20. augustil 2014 – Polkomtel Sp. z o. o. versus Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej

(Kohtuasi C-397/14)

(2014/C 431/14)

Kohtumenetluse keel: poola

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Sąd Najwyższy

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitaja: Polkomtel Sp. z o.o.

Vastustaja: Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej

Menetlusosaline: Telekomunikacja Polska S.A. w Warszawie (nüüd Orange Polska S.A., asukoht Varssavi)

Eelotsuse küsimused

1. Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiivi 2002/22/EÜ universaalteenuse ning kasutajate õiguste kohta elektrooniliste sidevõrkude ja -teenuste puhul (universaalteenuse direktiiv)⁽¹⁾ artiklit 28 selle esialgses redaktsioonis tuleb tõlgendada nii, et juurdepääs mittegeograafilistele numbritele tuleb tagada mitte üksnes teistest liikmesriikidest pärit lõppkasutajatele, vaid ka vastava avaliku telekommunikatsioonivõrgu operaatoriga samast liikmesriigist pärit lõppkasutajatele, mille tagajärjeks on see, et nimetatud kohustuse täitmise kontrollimisel kehtivad riikliku reguleeriva asutuse suhtes nõuded, mis tulenevad liidu õiguse tõhususe ja siseriikliku õiguse liidu õigusega kooskõlalise tõlgendamise põhimõtetest?
2. Kui esimesele küsimusele vastatakse jaatavalt: kas direktiivi 2002/22 artiklit 28 tuleb koostoimes põhiõiguste harta artikliga 16 tõlgendada nii, et esimesena nimetatud õigusnormis toodud kohustuse täitmiseks saab kohaldada menetlust, mis on riiklikele reguleerivatele asutustele ette nähtud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 7. märtsi 2002. aasta direktiivi 2002/19/EÜ elektroonilistele sidevõrkudele ja nendega seotud vahenditele juurdepääsu ja vastastikuse sidumise kohta (juurdepääsu käsitlev direktiiv)⁽²⁾ artikli 5 lõikes 1?
3. Kas direktiivi 2002/19 artikli 8 lõiget 3 tuleb koostoimes direktiivi 2002/22 artikliga 28 ja põhiõiguste harta artikliga 16 või direktiivi 2002/19 artikli 8 lõiget 3 koostoimes direktiivi 2002/19 artikli 5 lõikega 1 ja põhiõiguste harta artikliga 16 tõlgendada nii, et riiklik reguleeriv asutus võib, tagamaks sama riigi avaliku telekommunikatsioonivõrgu operaatori lõppkasutajatele juurdepääsu teenustele, mida pakutakse teise sama riigi operaatori võrgus mittegeograafilistele numbritele all, kindlaks määrata operaatorite vahel ühenduse alustamise eest tasu arvutamise põhimõtted, kasutades selleks kõne ühendamise eest ette nähtud tasu määrasid, mis on kindlaks määratud ühe operaatori suhtes direktiivi 2002/19 artikli 13 alusel kuludele orienteeritud hinda kasutades, kui operaator tegi ettepaneku kasutada seda tasu määra direktiivi 2002/19 artiklist 4 tuleneva kohustuse täitmiseks peetud ja nurjunud läbirääkimiste käigus?

⁽¹⁾ EÜT L 108, lk 51; ELT eriväljaanne 13/29, lk 367.

⁽²⁾ EÜT L 108, lk 7; ELT eriväljaanne 13/29, lk 323.

Basic AG Lebensmittelhandel 20. augustil 2014 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (kuues koda) 26. juuni 2014. aasta otsuse peale kohtuasjas T-372/11: Basic AG Lebensmittelhandel versus Siseturu Ühtlustamise Amet (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused)

(Kohtuasi C-400/14 P)

(2014/C 431/15)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Apellant: Basic AG Lebensmittelhandel (esindajad: *Rechtsanwalt* D. Altenburg, *Rechtsanwalt* T. Haug)

Teised menetlusosalised: Siseturu Ühtlustamise Amet (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused), Repsol YPF, SA.

Apellandi nõuded

- tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 26. juuni 2014. aasta otsus kohtuasjas T-372/11 ja saata asi Üldkohtule uueks arutamiseks tagasi.
- mõista kohtukulud välja kostjalt.

Väited ja peamised argumendid

Apellant vaidlustab selle, kuidas Üldkohus tõlgendas mõistet „turustamisteenused”, mis õiguslikust küljest on teenuste sarnasuse hindamisel esmatähtis küsimus. Seetõttu väidab apellant, et Üldkohus on asunud väärale seisukohale, kuna tema hinnang asjaomaste kaubamärkide segiajamise tõenäosuse kohta põhineb ekslikul oletusel.

Apellant rõhutab, et Euroopa Kohtu peamine ülesanne on anda vastavate teenuste mõiste ja ulatuse ühtne tõlgendus (kohtuasi C-418/02: Praktiker, punkt 33; liidetud kohtuasjad C-414/99–C-416/99: Zino Davidoff ja Levi Strauss, punktid 42 ja 43) ja 19. juuni 2012. aasta otsus kohtuasjas C-307/10: IP-Translator, mille kohaselt „kaubad ja teenused peavad olema määratletavad objektiivsel viisil, et need saaksid täita päritolutähise ülesannet”, ning palub Euroopa Kohtul anda „piisavalt täpne ja selge „turustamisteenuste” määratlus.

Apellandi arvates on „turustamis”teenuste mõiste ulatus väga kitsas ja see hõlmab üksnes transpordi-, pakkimis- ja hoiustamistevõimet, mitte aga hulgi- ja jaemüügiteenuseid. Apellant märgib ka, et Euroopa Kohus selgitas kohtuotsuses Praktiker, et „jaemüügi” (klass 35) eesmärk – erinevalt klassi 39 kuuluvatest teenustest – „seisneb eelkõige müügiks pakutava kaubavaliku väljalimises ja erinevate teenuste pakkumises, mille eesmärk on suunata tarbijat tehingu sõlmimisele pigem kõnealuse jaemüüjaga kui konkurendiga”.

„Turustamise” üldisest klassifitseerimisest Nizza klassifikatsiooni klassi 39 ei saa apellandi arvates mööda vaadata, kuna Euroopa Kohus rõhutas kohtuotsuse Praktiker põhjendustes Nizza klassifikatsiooni klassi 35 kohta esitatud selgitavate märkuste arvesse võtmist (C-418/02, punkt 36).

Seetõttu tuleb Üldkohtu otsus tühistada ja saata see nimetatud kohtuastmele uueks arutamiseks tagasi.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Nejvyšší soud České republiky (Tšehhi Vabariik) 25. augustil 2014
— Marie Matoušková, pärandvara hooldaja versus Misha Martinus ja Elisabeth Jekaterina Martinus,
keda esindab erieestkostja David Sedlák, ning Beno Jeriël Eljada Martinus

(Kohtuasi C-404/14)

(2014/C 431/16)

Kohtumenetluse keel: tšehhi

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Nejvyšší soud České republiky